

den ærede Forslagsstiller repræsenterer, kan betragtes som noget Onsteligt at lade en saadan Regel bortfalde. Saa er der endelig den besynderlige Regel, som synes at danne et mærkeligt Analogon til den forrige. Der staar i Slutningen af § 9: „Bestemmelse, hvorved nogen af Ægtefællerne skrive sig Ret til i Trangstilsælde at modtage passende Underhold af den anden, er ugyldig.“ Deri synes at ligge en klar Forudsætning, om, at en Hustru er retlig forpligtet til at forsørge sin Husbond. Det er jo ganske vist saa, at saare mange Hustruer forsørge deres drifværdige, uduelige, daarlige Husbønder — Gud bedre dem — men at der skulde være en Ret i dansk Lovgivning for en Husbond til at lade sig forsørge af sin Hustru, det kan der slet ikke være Tale om.

Jeg tror at turde udtale, at den nuværende Tilstand er i alt Væsentligt tilfredsstillende. Det er Resultatet af en Udvikling, der, som jeg allerede har bemærket, strækker sig gennem hele det danske Folks Historie, og gaar ud paa Fællesskab som det, der udtrikker vort Folks Opfattelse af Ægtefællerskab. Men ved Siden deraf er der jo heller ingen Ting til Hinder for, at der kan indtræde de fornødne Modifikationer af og Afvigelser fra Hovedreglen. Hvad der i saa Henseende spiller en ganske overordentlig Rolle, er Reglen i Arvelovens § 28. Den gaar jo ud paa, at Forældre kunne sætte deres Børns Arvemidler ind i Overformynderiet. I hvilken Grad dette bliver benyttet netop paa den rette og fornuftige Maade saaledes, at man sikrer Børnene deres Udkomme ad denne Vej, det viser Overformynderiets Beretninger. Det ses af disse, at der af baandlagte Midler i Kjøbenhavn findes, saavidt jeg mindes, over 70 Millioner Kr., og dette er, som jeg ogsaa har haft rigelig Leilighed til at erfare i min Praxis, saa godt som udelukkende Hustruens Midler, der saaledes ere blevne baandlagte og unddragne Ægtemandens Dispositionsret. Saa kommer dertil tillige, at der slet Intet er til Hinder for, at Vedkommende kunne oprette Ægtepagter. I hvor stort Omfang dette sker, skal jeg ikke kunne sige; der er gennemgaaende liden Tilbøielighed i det danske Folk til at gjøre dette ud over, som sagt, Anvendelsen af Arvelovens § 28. Men det er mig bekendt, at de tidligere meget kostbare Gebyrer for Konfirmationen nu bortfalde eller i alle Tilfælde bortfalde, hvor der er nogenformet Anledning til at lade dem bortfalde. Og at det skulde være til nogen synderlig Skade, at der skal være en Konfirmation fra Overighedens Side saaledes, at det bliver paaet, at der

ikke i Ægtepagterne findes urimelige eller ufornuftige Regler, det kan jeg ikke indse; i alt Fald har det vistnok saare ringe praktisk Betydning. Jeg skal endvidere bemærke, at Loven af 7de Mai 1880, som den ærede Forslagsstiller hentydede til, efter mit Æskøn gaar saa vidt, som man med Rimelighed kan gaa i den Henseende, idet den netop rammer det mere praktiske Tilfælde, det rent personlige Arbejde, og derhos indskrænker sig til at give en Regel for Hustruens Beskyttelse, men ingenlunde giver nogen tilsvarende Regel til Husbondens Beskyttelse. Jeg skal iøvrigt bemærke, at selv denne Lov, tror jeg, har saare ringe praktisk Betydning. Der er jo ikke nogen Tvivl om, at en Hustrus Arme og Ben altid have været beskyttede meget alvorlig gennem Straffeloven, men desuagtet viser det sig atter og atter — specielt har jeg i min Stilling som Advokat temmelig rig Leilighed til at se det — at naar en Mand er drukken, og hans Kone har nogenformet Midler ihænde, tager han ikke i Betænkning at slaa hende halvveis forderbet for at komme i Besiddelse af de Midler, hvormed han kan tilfredsstille sin Drifværdighed. Jeg nærer derfor ingen Tvivl om, hvad praktisk Betydning det har, at der staar et saadant platonisk Lovsted, som der staar i Loven af 1880, og som siger, at han ikke maa gjøre det. Naar han ikke bekyrret sig om de meget alvorlige Regler i Straffelovens § 202, tror jeg, det er høist usandsynligt, at han skulde bekyrret sig synderligt om dette Lovsted. Smidlertid nærer jeg ingen Tvivl om, at, saavidt dette Lovsted overhovedet har nogen Betydning, har det en Betydning til Beskyttelse for Hustruens berettigede Krav, men det, som jeg — bortset fra alle mulige andre Mangler ved det foreliggende Lovforslag — tror, at den ærede Forslagsstiller ganske har overset, det er det, at hvilken formentlig rent formel Eigestiftelse Lovforslaget end opstiller, kommer man i Virkeligheden til at berøbe Hustruen de allerstørste af de Goder, som efter de nuværende Samfundsforhold tilkommer hende, nemlig det, at hun tager fuld Del i Mandens Erhvervsvirksomheds Udbytte. Det er dette, Hustruen formentlig vil tabe efter Lovforslaaget, og det er et Tab, som intet Andet er i Stand til at opveie. Jeg tror derfor, som jeg allerede tillod mig at bemærke i Indledningen, at dette Lovforslag ikke i nogen Henseende egner sig til at danne et Udgangspunkt for yderligere Behandling af dette Emne, som overhovedet efter mit Æskøn slet ingen praktisk Betydning har i nærværende Døielig.